

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **A. M.**

podejrzanego o popełnienie dwóch czynów zabronionych z art. 190a § 1 k.k. w zw.
z art. 31 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.)
w dniu 18 marca 2026 r.,

wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 26 września 2025 r., sygn. akt XVII Kz 570/25,

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i
Jeżyce Poznaniu

z dnia 27 czerwca 2025 r., sygn. akt VIII K 435/25,

p o s t a n o w i ł:

**na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymać wykonanie
postanowienia Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w
Poznaniu z dnia 27 czerwca 2025 r. (VIII K 435/25) w części
stosującej wobec A. M. środek zabezpieczający w postaci pobytu
w zakładzie psychiatrycznym (pkt 2), utrzymanego w mocy
postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 26
września 2025 r. (XVII Kz 570/25).**

Z uwagi na charakter podniesionych zarzutów kasacyjnych, a w istocie wysokie prawdopodobieństwo ich uwzględnienia, oraz to, że pobyt A. M. w zakładzie psychiatrycznym spowodowałby dla niego nieodwracalną dolegliwość, której nie powinien doznać, Sąd Najwyższy zdecydował się sięgnąć po instytucję określoną w art. 532 k.p.k.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego postanowienia uprawniała do stwierdzenia, że Sąd odwoławczy tylko pobieżnie i w sposób niepełny odniósł się do zarzutów zażaleniowych i że tym samym perspektywa wzruszenia tego orzeczenia rysuje się nader realnie. Warto w tym miejscu przypomnieć, że według art. 93b § 1 k.k. po izolacyjny środek zabezpieczający wolno sięgnąć tylko w celu zapobieżenia ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości. Istnienie owego szczególnego uzasadnienia prewencyjnego jawiło się *in concreto* jako ewidentnie wątpliwe. Zrezygnowano też w niniejszej sprawie z wykazania (co byłoby zresztą wyjątkowo trudne), że inne środki prawne z Kodeksu karnego lub innych ustaw nie byłyby tu wystarczające (zasada subsydiarności).

W związku ze wstrzymaniem wykonania zaskarżonego orzeczenia zajdzie najpewniej potrzeba skorzystania z rozwiązań przewidzianych w ustawie z 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (dalej: u.o.z.p.). A. M., jako osoba z zaburzeniami psychicznymi, jest wszak uprawniony – w zakresie realizowanych przez Narodowy Program Ochrony Zdrowia Psychicznego zadań – do opieki zdrowotnej w ramach podstawowej i specjalistycznej opieki zdrowotnej – w formie pomocy doraźnej, ambulatoryjnej, dziennej, szpitalnej i środowiskowej (art. 5 u.o.z.p.). W razie stwierdzenia, że jego dobro wymaga ubezwłasnowolnienia, kierownik właściwego podmiotu leczniczego powinien zawiadomić o tym prokuratora (art. 16 u.o.z.p.).

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]

